

Text de Clàudia Codina Riera**Il·lustracions: Clàudia Capdevila**

Em dic Clàudia Codina i tinc 20 anys. Vaig començar a escriure a l'escola, quasi per obligació, i em vaig adonar que m'agradava. Des de llavors m'he presentat en nombrosos certàmens literaris i escriure s'ha convertit en una afició. Malauradament, per falta de temps no escric habitual ni regularment, tan sols en comptades ocasions.

I.

El dia que va néixer no feia sol. Tampoc no plovia. Ni tan sols feia vent. No era estiu, ni hivern. No feia calor ni fred. No volaven les orenetes, ni tampoc s'escoltaven els grills. No era massa d'hora, ni massa tard. Va néixer sense complicacions, mentre la gent, indiferent, prosseguia amb la seva vida. No pesava massa, ni massa poc. Poca gent el va anar a veure; l'àvia ni tan sols va saber que ja havia nascut. El nadó no plorava, però tampoc no somreia. L'habitació no era gran ni petita. Uns pocs atrevits rajos de llum es filtraven entre la persiana mig closa, il·luminant l'estança amb una llum tènue. No massa fosc, però tampoc massa clar. Les infermeres que entraven i sortien contínuament de les habitacions no eren joves, però tampoc eren grans. Es movien amb agilitat i gràcia, amb un somriure postís dibuixat al rostre. Va arribar al món sense pena ni glòria.

II.

El dia que va fer tres anys li van regalar un conill. Blanc, esponjós, de cotó de sucre. Bigotis llargs i orelles erectes. Però a ell no li agradaven els conills. No li havien agradat mai. Els ulls injectats

Clàudia Codina Riera

en sang l'observaven contínuament, dues bales amenaçadores. El perseguien i l'intimidaven. El conill va morir pocs mesos més tard, desnodrit i agonitzant entre la seva pròpia femta. La mare el volia enterrar al jardí, però el pare el va embolicar en un drap blanc i el va llençar al rebuig. Ell no se'n va alegrar, però tampoc es va entristir. I com el conill, la resta d'amics i companys passarien així per la seva vida, sense pena ni glòria. Sense deixar rastre, com una petjada a la platja que les ones esborren. Breus, com els cinc minuts abans de llevar-se. Fins i tot desagradables, com l'últim glop d'un cafè que s'ha refredat.

III.

El pare va marxar un matí assolellat de juliol. El cel era blau trencat, del color del mar, i semblava més enlaire que mai. El cant dels ocells ressonava dins les orelles, un brunzit constant i fins i tot molest. Feia calor. A l'interior de la casa, xafogor

Il·lustració: Clàudia Capdevila

enganyosa impregnava l'espai. L'aire era calent i humit. Ell s'afogava entre una sensació asfixiant. Semblava que les parets s'estrenyessin, amenaçant, envoltant-lo, formant un diàmetre cada cop més petit. El sostre, al contrari del cel, s'apropava cada cop més. Es quedava sense aire. El pare devia sentir el mateix, perquè va fer les maletes i va marxar. Sense acomiadar-se, va tancar la porta amb un cop decidit. Va fer una breu pausa al porxo i després va avançar sense mirar endarrere. De vegades, els acomiadaments no són necessaris. Com els kamikazes a l'enfilarse a l'avió. Com els amants que prenen camins diferents. A dins, la mare i ell van seguir fent el que feien, impassibles, perduts en els propis pensaments. Ni tan sols li havien demanat on anava amb les maletes. Mentre la sensació asfixiant

era cada cop més intensa, un motor de cotxe va engegar i, fent un soroll suau, va allunyar-se, qui sap cap a on. Potser ni tan sols el pare sabia on anava. Nàufreg a la deriva, l'únic que importava era allunyar-se de les restes trencades de vaixell, infraestructura inútil. Va marxar amb l'orgull d'un soldat patriòtic que va a servir el seu país: l'esquena recta, la barbata alçada i el pas ferm. Però per dins, l'ànima tremolosa i esmicolada en mil bocins. I no va tornar mai. Potser valia més recordar-lo com un heroi de guerra que no pas com un covard.

El nen va sortir a fora. El cel estava tan amunt que el va fer sentir molt petit. Ínfima part de l'univers, totalment insignificant. Un bri d'herba enmig d'un camp immens, la lletra petita que ningú no llegeix. Si ell també marxés nin-

Il·lustració: Clàudia Capdevila

gú, tret de la mare, se n'adonaria. En aquell moment, alguna cosa es va trencar dins seu. A vegades, confrontar la realitat és més dolorós que negar-la. A vegades, cicatrius sense ferida ens marquen de per vida. Com qui troba respostes sense buscar-les, com qui lluita batalles sense haver-ho demanat. Va tornar a entrar a casa. La mare s'havia endormiscat al sofà. Si ell marxés, ningú no se n'adonaria. Marxaria sense pena ni glòria.

IV.

Passava les hores del pati assegut a terra, amb l'esquena recolzada a la porta d'entrada. Entre edificis, quedava camuflat i no es veia gaire. Com un fugitiu en veure la policia, com un depredador que s'amaga per atacar la seva presa.

Però ell no era un depredador, sinó la presa, i s'amagava per no ser depredat. Se sentia més segur així, lluny dels nens que cridaven i les pilotes que l'espantaven. I amb calma es menjava l'esmorzar, la mirada fixa en l'entrepà i aïllat del món que l'envoltava. I anhelava sentir el timbre, que posava fi a l'hora del pati i el permetia tornar a la classe. Seia a última fila, a l'esquerra, tocant a la finestra. A través del vidre, podia observar el carrer del costat. I perdut en els seus pensaments, el rellotge avançava impassible, fins que acabaven les classes i podia tornar a casa. I cada dia igual, amagat durant l'hora del pati esperant el moment que sonés el timbre per poder retornar al seu lloc.

La paraula se li va clavar al cervell, martellejant-lo. Xiulada intensa, llum encegadora. El va

desarmar, el va fer sentir dèbil. Va desviar la mirada del seu entrepà; al seu davant, un grup de nens reien, riallades cruels. L'envoltaven, com depredadors assetjant la presa. I ell estava indefens, tremolós. No va dir res. El timbre va sonar i tothom va tornar a la classe. Ell va tornar a última fila, a l'esquerra, tocant a la finestra, observant el carrer del costat mentre s'aguantava amb dificultats les ganes de plorar.

Malauradament, al llarg dels anys se la sentiria molts cops la paraula. Rar.

Aquell dia va deixar de creure en les persones, en la bondat humana. Com el conill, no significaven res més que uns ulls que el perseguien i l'examinaven. I ell tan sols desitjava amagar-se entre els edificis, fins que sonés el timbre del final del pati, fins que pogués tornar a seure al seu lloc a la última fila, a l'esquerra, al costat de la finestra. Amb el pas dels anys, les hores de pati es van allargar, i els amagatalls es van reduir. El timbre no sonava, i ell estava exposat. No podia amagar-se, i a última fila no quedaven seients lliures. El vidre de la finestra s'havia entelat, i no podia distreure la mirada cap enlloc. Havia d'afrontar la realitat.

V.

No creia en el destí, ni en la casualitat. No creia en Déu, ni en la ciència. Ni en l'atzar ni en la sort. No creia en l'amor, ni en la guerra. Però en veure-la, es va convertir en súbdit i deixeble, admirador i devot. Caminava uns metres per davant, gairebé de puntetes, com si volgués evitar tocar el terra, com si flotés en l'aire. Duia un vestit de flors i la mirada perduda. Enmig de les presses de la gent, ella es movia amb calma. No encaixava en aquell batibull de cotxes, clàxons, llums i persones. Com el dia 30 al mes de febrer, com els brindis a un enterrament. Com ell. Semblava que volgués enlairar-se i marxar molt lluny, i ell estava disposat a seguir-la on fos. Després de tants anys a la deriva, perdut, sense rumb, sentia un bri d'esperança. Potser, al capdavant, la vida tenia algun sentit, alguna finalitat. Sentia que havia estat esperant-la molt de temps, sense saber-ho, i finalment l'havia trobat. Uns metres davant seu, gairebé suspesa en l'aire. Com un profeta que marca el camí, creuant mars i muntanyes, ell la volia seguir. Raig de sol a l'hivern, dèbil però nítid. Llum del far a la llunyania, suau

però definit. Sentia un alleujament molt gran, com aquell qui es desprèn d'un pes que ha carregat durant massa temps. Potser ja no caldria amagar-se més entre edificis, desitjant que sonés el timbre per tornar a última fila, on passar desapercebut. Per sort, quan ho has perdut tot, no tens res a perdre. Apostar-ho tot a un bluf, creuar el carrer sense mirar. Així que la va seguir.

Entre carrers estrets va perdre la noció del temps. No sabia quanta estona feia que seguia els seus passos. Mantenia una distància prudential, no s'atrevia a atrapar-la. De sobte es va adonar no sabia on era, el paisatge no li era familiar. Va mirar al voltant, però no va reconèixer-lo. El sol s'estava ponent, desapareixent lentament entre terrats. I amb ell, la llum també es dissipava, cobrint els racons d'ombres. Quan va tornar la vista endavant, ella ja no hi era. Va accelerar el pas, mentre els batecs del cor se li acceleraven. Res. Va engegar a córrer, petjades brusques i desordenades. Com qui persegueix una última oportunitat, com qui s'aferra a una causa perduda. Sense alè, sense ànims. I de sobte la va tornar a veure. Restava dreta al costat de la via del tren. Un vent suau li removia els cabells i la vora del vestit. Va reprendre el pas i va creuar les vies lentament. Quan estava al mig, es va girar per mirar-lo. Es va quedar immòbil, sense ni tan sols parpellejar. El tren es dibuixava en l'horitzó, una silueta difuminada. Ell va avançar unes passes. El tren s'acostava, cada cop més nítid i amenaçador, però la noia seguia quieta al mig de les vies, estenent-li la mà. Ell va avançar una mica més. Potser, en realitat, aquella era la seva finalitat. Potser la vida no tenia cap finalitat. El tren seguia apropant-se, i el vent era més intens. Va creuar les vies fins col·locar-se davant de la noia. Va estendre la mà. I en aquell precís instant, els peus de la noia es van desenganxar del terra, ascendint lentament. Guspises d'un foc en la nit, globus d'una fira que un nen ha deixat escapar. La seva silueta es va anar tornant cada cop més difusa, fins que va desaparèixer. Com un ocell que migra, com un avió que engega el vol. La botzina del tren a cau d'orella, la respiració calmada. Marxar d'aquest món sense pena ni glòria.